

KUIFE

EDERE DONDERDAG

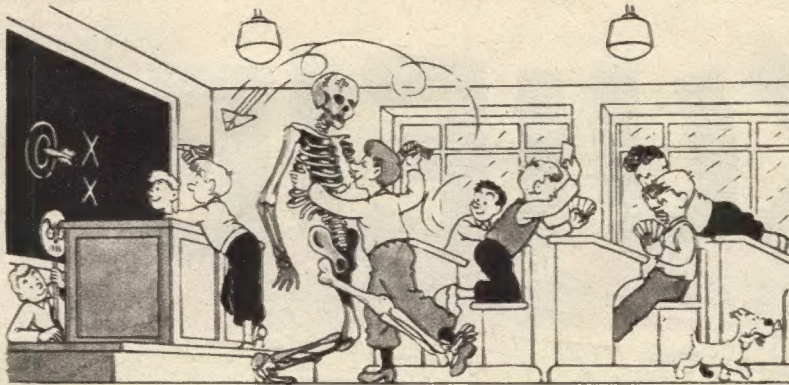
Nº 4

DE KLAS
ZONDER
MEESTER !...

(Zie blz. 2.)

BOB DE MOOR

De Klasse zonder Meester

In de krant las ik vóór enkele dagen een heel eigenaardig stukje dat ik jullie hier wil vertellen. De leerlingen van een klein Zwitsers dorp kwamen op zekere morgen in de klasse en vonden op de lessenaar van de meester een brief die aan hen gericht was. Hier volgt de inhoud:

« M'n beste jongens, dringende familieaangelegenheden verplichten me enkele dagen afwezig te zijn. Ik heb me afgevraagd of ik een plaatsvervanger moest zoeken of niet. Na overleg, heb ik gedacht dat jullie best alleen zouden kunnen blijven en dat jullie bekwaam zijn zelfstandig te werken en te spelen in vrede en eendracht.

« Tot weldra jongens! Ik heb vertrouwen in jullie en reken op jullie eerlijkheid. »

Beste vrienden, jullie zijn het zeker met mij eens, als ik zeg dat die leraar een groot vertrouwen in zijn klas had, maar dat hij tevens veel risico's liep! Hoe hebben die jongens het nu drie dagen klaargespeeld zonder hem?

Vermits er niemand was om hen te controleren, hadden ze de onmogelijkste dingen kunnen uithalen, ze hadden vogelpik kunnen spelen op 't bord, haasje-over tussen de banken... of over de banken, van de trapleuningen glijden, dansen met Pietje, het geraamte van de les van anatomie, ruzie maken, boksmatches inrichten en wat weet ik meer!

Van dit alles gebeurde er echter niets. Iedereen nam zijn boeken en studeerde in alle stilte. De knapste leerling in wiskunde ging naar voor en deed zijn best een vraagstuk uit te leggen; een andere dikteerde, en een derde las een mooi sprookje voor. Zo verliepen de drie dagen zowel in de klas als op de speelplaats, net alsof de meester daar was.

Is dat niet prachtig?

Onder ons gezegd, beste vrienden, denken jullie ook niet dat al de leerlingen van deze Zwitserse school lezers van « Kuifje » zijn?

Kuifje

IN ONS NUMMER VAN 16 FEBRUARI VERSCHIJNEN:

DE DUIVELSBERG en DE BRONZEN SLEUTEL

en daarna volgen:

**HET GEHEIM EEN BUITENGEWOON
VAN DE
PYRAMIDE N KUIFJE'S -AVONTUUR**

ONZE BRIEVENBUS

Allereerst een hartelijk dankwoord aan alle Kuifjesvrienden die ons ter gelegenheid van Nieuwjaar hun beste wensen overmaakten. In 't bijzonder vermelden we hier: Paul Pintelon, J. Desaevers, Guy van Wilder, Wim Dannau, Leo Depoorter, Willy Lamote, Raymond en de hele club van De Panne, Cyriel van Kelst, Norbert Zenger, Imelda Buckinx, Jozef Somers, Frans Romeyns, Pierre Cober, Herbert Heller, Hilda van Landewijck, Jan Defoor, Karel Dieckx, Hedwig Speliers, Lea de Borger, Jan van Neck, Raf. Dewachter, Henri Vroomer. Ar. Bellon en Kap. Blake.

Kap. Blake, Antwerpen. — Hartelijk dank voor je schrijven. Wat de « decalcomanies » betreft moet je niet wanhopen, je zult je pakje wel ontvangen. Er zijn echter zoveel vrienden te bedenken, dat je een beetje geduld zult moeten hebben. Beste groeten.

Lea de Borger, Antwerpen. — Heb je een goede uitslag behaald? Ik hoop het van harte. Zodra er weer eens een Kuifjesfeest plaats heeft, wordt dit in grote letters in ons blad aangekondigd. Da-ag!

Jan van Nerek, Aalst. — De Kuifjeswimpel kost slechts 10 frs. en is bij ons te verkrijgen tegen 10 frs. in postzegels, ofwel door het storten van dit bedrag op onze P.C.R. Ik hoop dat je met je propaganda ijverig zult doorgaan en dat we nog heel lang, dikke vrienden zullen blijven. Beste groeten.

Hedwig Speliers, Diksmuide. — Proficiat met je resultaten op school, en wens ook je broer in mijn naam geluk. Wat denk je van de nieuwe verhalen welke aangekondigd werden? Ons blad groeit nog steeds, he! Ik hoop dat je van je kerstvakantie flink genoten hebt en dat je ook in 't nieuwe jaar zulke trouwe briefschrijver en gewaardeerde criticus zult blijven! Hartelijk!

KUIFJE

wordt samengesteld en beheerd onder de leiding van uitgever Raymond Lebanc, in de Lombardstraat, 55, te Brussel.

« Kuifje » wordt gedrukt door C. Van Cortenberg, in de Keizerstraat, 12, in dezelfde stad.

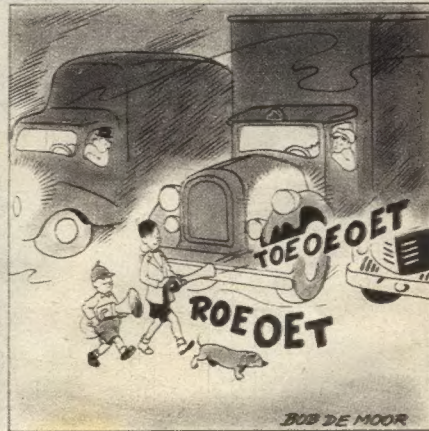
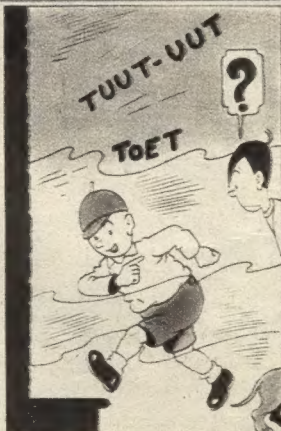
Alle rechten voor alle landen blijven voorbehouden.

Belgische lezers die « Kuifje » regelmatig met de post willen ontvangen, storten voor 3 maanden 60 frs., voor 6 maanden 115 frs. en voor 1 jaar 225 frs. op postrekening N° 1909.16 van « Les Editions du Lombard ».

Hollandse lezers storten voor 3 maanden 3,50 gulden, voor 6 maanden 6,75 gulden en voor 1 jaar 13 gulden op Giro-nummer 4239.10 van onze Nederlandse vertegenwoordiger: W.A. Palm, Boekenimport en Export C.V., in de Zeestraat, 65, te Den Haag. Tel.: 11.14.90.

DE AVONTUREN van FEE en FONSKKE

door Bob DEMOOR

BOB DE MOOR

DE LEEUW VAN VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR

Veij naare H. CONSCIENCE

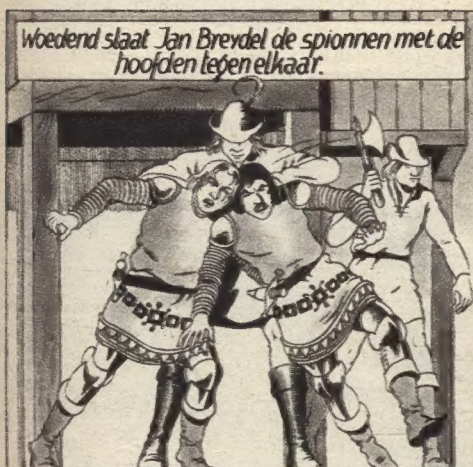
Drie Franse ruiters stormen op de Vlamingen af. Een der ambachtslieden wordt neergeslagen!

Laat die mannen los, Vlaamse hond, of...!

Woedend slaat Jan Breydel de spionnen met de hoofden tegen elkaar.

Vliegensvlug neemt hij zijn gekwetste makker op de schouder en vlucht in een steegje gevolgd door zijn tweede gezel. Der ruiters staren hen verbijsterd na...

't Is nutteloos hen te achtervolgen in die doolhof.

Tonnerre! Deze mannen zijn dood!

Zo verijdelde Jan Breydel het plan van Johanna van Navarra. Intussen feestend vorsten en de Leliaerts in het Prinsenhof. En 's avonds, wanneer een klok tien uur slaat, beëeft de Franse koningin zich naar haar vertrekken...

Ha! Ik hoor voetstappen. Dat zal de Chatillon zijn.

U hebt mij laten roepen Majesteit?

Inderdaad, mijnheer. En wel om u te zeggen dat ik landvoogd van Vlaanderen benoem!

Landvoogd!... Ik dank Uwe Majesteit om de eer die U mij aandoet!

Mijnheer de Chatillon, u weet hoe de Vlamingen mij ont-haald hebben. Die hoort moet gewroken worden! Twaalfhonderd ruiters zullen hier blijven onder uw bevel.

Wat de dochter van mijnheer van Bethune betreft, tracht haar zo vlug mogelijk naar Frankrijk te laten voeren.

Uw bevelen zullen strikt nagevolgd worden. Goede nacht, Majesteit.

En kele dagen nadat de Franse vorsten Brugge verlaten hebben, betreedt een heraut het pui van het stadshuis en trekt met enkele bazuinstoten de aandacht op zich.

Wat zou eraan de hand zijn?

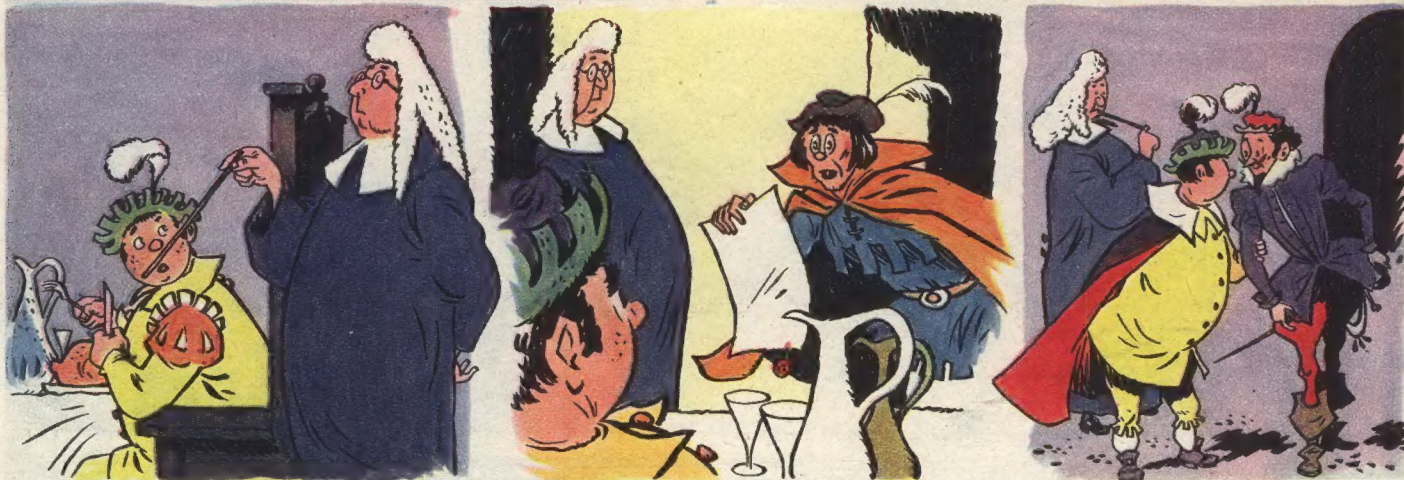

BOB DE MOOR

Don Quichotte

Tekst en tekeningen van TRUBERT

Don Quichotte en zijn knecht Sancho Panza hebben op weg naar het avontuur een hertog ontmoet die hen uitnodigt aan zijn tafel en zo vriendelijk is Sancho Panza het bestuur van een eiland toe te vertrouwen...

« Mijn taak bestaat er in toezicht over je voedsel uit te oefenen! Men mag hier slechts volgens de gebruiken van het eiland eten en, vermits je hier nog nooit geweest bent, kun je die niet kennen. » — « Ik ben koning, en eet wat me lust », verklaart Sancho heel beslist. — « Dit is juist. Jij bent koning en regeert, maar ik ben dokter en moet over je gezondheid waken. Ik moet je verzorgen wanneer je ziek bent en ik moet vooral trachten iedere ziekte te voorkomen! » En Sancho krijgt slechts een heel

sober maal. Als hij bijna klaar is, komt er een bode buiten adem aangerend met een dokument in de zakken van een samenzweerder gevonden. Dit perkament zegt duidelijk dat de nieuwe koning zal vermoord worden! Er zouden reeds vier mannen in de stad zijn om hem met een dolk te doorboren. « Indien er iemand een samenzwering tegen mij op touw heeft gezet, en me wil ombrengen is dat de dokter! Hij wil me van honger laten omkomen. Dat men hem in de gevangenis werpe! »

« Ik heb slechts door mijn te grote ijver gezondigd, roept de lijfarts wanneer men hem wil gevangen nemen. Geef de koning alles wat hij wenst; hij is koning en moet dus gehoorzaamd worden. Ik zal hem verzorgen indien hij ziek is. » Dadelijk zet men Sancho de lekkerste beetjes voor, maar hij raakt er tenauwer-nood aan daar hij gewend is aan ossenvlees, spek, rapen en ajuin. Na het avondmaal zegt Sancho dat hij een ronde door de stad

wil maken, daar hij zijn volk tegen vagebonden en bandieten wil beschermen. « Indien men m'n leven wil, zal ik het verdedigen. » Na een paar straten doorlopen te hebben, ziet Sancho een man die langs de muren sluipst en wil vluchten. « Grijp die man, ik wil weten waarom hij zo geheimzinnig doet. » Een boogschutter haalt de vluchteling in en brengt hem voor Sancho de Ire.

« Welk is je beroep? » — « Ik ben wever. » — « WEVER? » — « En wat weef je? » — « Ik weef de ijzers van lansen! » Sancho fronste de wenkbrauwen want hij voelt wel, dat de man met hem spot. « Je maakt grapjes, maar die kan ik best mis-sen! Je wilt te slim zijn en daarom zul je in 't gevang gaan slapen! » — « Ik slaap niet in 't gevang! » — « Je zult in 't gevang slapen! » — « Geen macht kan mij verplichten in 't gevang te slapen, indien ik dit niet wil! Je kunt me in 't gevang gooien,

maar ik zal niet slapen! » — « Jonge man, je antwoorden bevallen me, je bent vrij. » De man dankt en verdwijnt. Sancho vervolgt zijn ronde en hoort opeens degengekleter. Hij krijgt schrik... Zou 't waar zijn dat men het op zijn leven gemunt heeft? Zijn dat de moordenaars die op hem wachten? Neen, die straten van zijn rijk waren niet veilig en hij acht het geraadzaam zich uit de voeten te maken...

(Wordt voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

O! Dat is vreselijk!... Die arme burge-meester...

Alles is in orde kinderen! Ik kon me op 't laatste ogenblik wegtrekken, zodat de kanonskogel onder mij door is gegaan.

Even later is de burge-meester bevrijd, en valt vol vreugde in de armen van Lambik.

Signores, wij betreuren ten zeerste deze spijtige vergissing! Mijn troepen zullen zich dadelijk terugtrekken en sla mij toe mijn bewondering uit te drukken voor uw heldenmoed en dapperheid.

De Spaanse legerleiding zal een gezant naar de koning van Spanje zenden om het geval op te klaren.

Tengevolge van dit feit werd de hertog van Alva uit Brussel teruggeroepen. Later stierf hij op het slagveld een roemloze dood.

De Kriekebekenaars vieren de vrede en huldigen hun dapper bevrijders die in triomf door de gemeente worden gedragen.

En weer wappert de vlag van Kriekebeek vrank en vrij op de wallen!

De opdrucht van het Spaanse Spook is volbracht. Het pinkelen van een heldere ster roept hem naar de eeuwige rust.

Doch, eerst moeten onze vrienden nog terug naar hun tijdperk! Om het afscheid niet zwaarte maken, verlaten zij in stilte het feestgewoel.

Excuseer mij even, vrienden! Ik ga een kleinigheid halen om onderweg wat te knabbelen!

O. K. Ik ben voorzien! En nu op weg naar huis!

De Italianen houden niet van de Rococo!

De Italianen die op gebied der schilder- en beeldhouwkunst zolang de toon hebben aangegeven, schijnen gedurende de XVIIIe eeuw vermoeid. Iedere eeuw wordt er geen da Vinci, een Titiaan of Michel-Angelo geboren en zo moeten dan de Italianen hun meesterschap afstaan aan de Nederlanden, Frankrijk en Duitsland.

HET mag wel een beetje zonderling klinken, maar de Italianen houden niet van de Rococo met al zijn tierelantijntjes; zij voelen zich opnieuw Romein en trachten aan te knopen bij hun grootst verleden. Ik zeg wel « trachten », want al-

tijd lukken ze daar niet opperbest in. Toch is er mooi werk geleverd. Denken we even aan de beroemde fontein van Trevi en de prachtige trap van de Drievuldigheidsberg. In Napels vinden we het Diosingano-standbeeld (betekent ongeveer de ontnuchterde of ontgoochelde) en stelt

Pironesi houdt van gevangenissen.

een man voor die door een engel van een net dat hem omhult bevrijd wordt. Van dit net zijn alle fijne mazen uit marmer uitgehouwen!

De « Diosingano ».

Te Rome werkte de schilder J.-B. Pironesi die een voorliefde had voor gevangenissen. Hij beoefende alle genres der schilderkunst maar al zijn doeken, zij het nu portret of landschap zijn even somber en huiveringwekkend.

De Venetiaan Tiepolo (1693-1770) is eigenlijk de enige schilder van belang in de XVIIIe eeuw. Hij is de laatste vertegenwoordiger van het rijke Venetiaanse koloriet, dat onder zijn penseel licht en ijl wordt en in de eerste plaats dient om atmosfeer en licht weer te geven.

In het paleis van Labia te Venetië kan men zijn mooie fresco's « De geschiedenis van Antonius en Cleopatra » thans nog bewonderen.

Tiepolo de laatste fresco-schilder.

De koning uit « De Zwijnenhoeder ».

EEN KEUR VAN SPROOKJES

van HANS KRISTIAAN ANDERSEN

ONDER een mooie blauwe band brengt de uitgeverij « De Sikkel » van Antwerpen, die onlangs haar vijf en twintig jarig bestaan vierde, ons een keuze van veertien sprookjes uit het werk van Hans-Kristiaan Andersen, aan wie we verleden jaar een artikel gewijd hebben (zie *Kuifje* n° 21, 1948).

De sprookjes werden vertaald door de dichter Paul Verbruggen en met overvloedige tweekleurige illustraties van de hand van Elisabeth Ivanovski geïllustreerd, en in een

Zo was grootmoeder...

In een hoekje met een **BOEKJE**

prachtige lettertype gezet. De bladspiegels van het boek zijn werkelijk mooi.

Over de tekst valt er niet veel te zeggen. Onze lezers weten reeds dat Hans-Kristiaan Andersen de grootste sprookjesdichter van alle tijden is. Zijn verhalen zijn werkelijk zo fris, en kinderlijk en tevens zo diep menselijk, dat zij door jong en oud kunnen gelezen en geapprecieerd worden.

Mijn grootmoeder, die me Andersen's sprookjes voor het eerst vertelde, bekende me onlangs dat ze nu nog met veel genoegen af en toe haar bril opzet om eens in haar sprookjesboek te bladeren. Er zijn maar zeer weinig mensen geweest die er in geslaagd zijn jong en oud in alle landen te blijven boeien. Andersen was werkelijk een begenadigde Gods, en de kennismaking met zijn werk maakt ieder leven rijker. Het meeste genoeg beleefden we aan het herlezen van *Het verbond der Vriendschap*, *Het Rozenelfje*, *De Zwijnenhoeder*, *De Nachtegaal* en *Het Lelijke Jonge Eendje*. Dit mooie boek kost 120 frs.

Als proeve van illustratie geven we hier een drietal tekeningen van Elisabeth Ivanovski.

JOHAN.

DE ARME EDELMAN

DE boeken van Hendrik Conscience werden tijdens de laatste jaren minder gelezen omdat hun taal en spelling verouderd en dikwijls foutief was.

Maar sinds de uitgeverij « De Sikkel » de taalkundig verbeterde uitgaven van de werken van de schrijver van « De Leeuw van Vlaanderen » op de markt heeft gebracht, moet de lektuur van de boeken van Conscience niet meer afgeraden worden, wel integendeel, want hij is een onzer beste vertellers. Daarbij dient nog gezegd dat de verschillende delen van de H. Conscience-reeks van « De Sikkel » zeer goed uitgegeven zijn: prachtig papier, sierlijke letter, en mooie illustraties van Nelly Degouy, een van onze beste tekenaars. Dat alles maakt dat we de boeken van die reeks in iedere huis- en schoolbibliotheek wensen.

Ook de prijs is buitengewoon voordelig: ieder deel kost ingebonden 55 frs. en ingenaaid 38 frs.

Illustratie van « Het Rozenelfje » van H. K. Andersen.

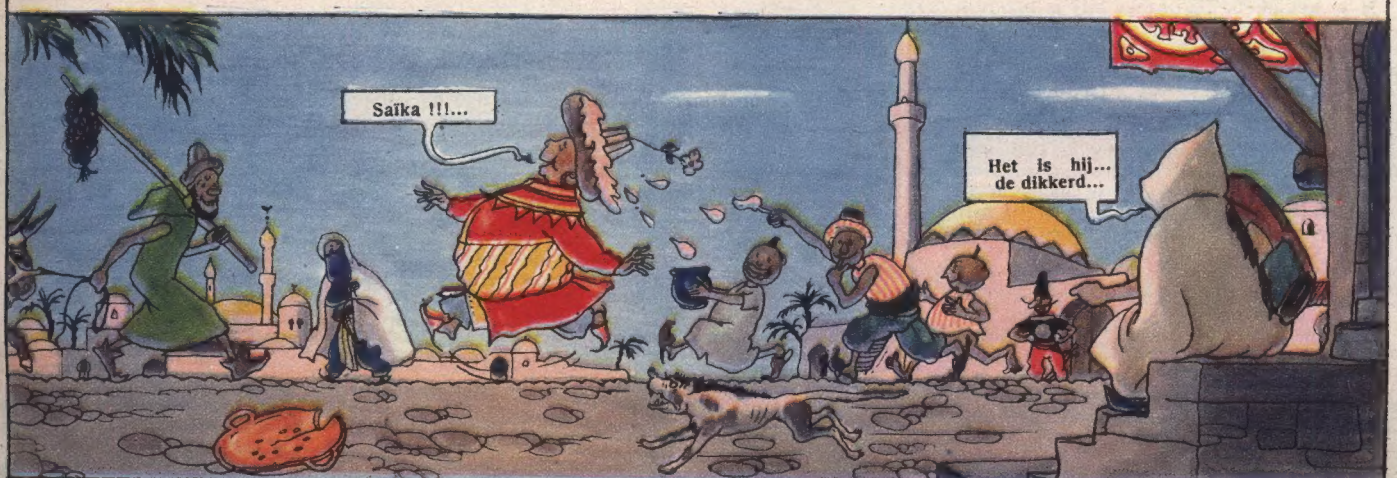
DE TOVERSPIEGEL

Tekst en
Tekeningen
van
J. LAUDY

Prins Hassan en Kaddoor zijn op een vliegend tapijt te Kaïro geland en met veel eerbewijzen ontvangen. Kaddoor vervelt zich en haalt daarom weer grappen uit...

Met een zwierige buiging verlaat Kaddoor de zaal en komt op de straat. Het is alsof hij vleugels heeft... Hij ziet de onbekende niet die op de trap van een koetoebia zit...

Wordt voortgezet

DE RODE GODEN

door Jean d'Esme.

Tekeningen : Jean-Léon Huens.

STEEDS maar stelde zij zich zelf diezelfde vraag: steeds opnieuw martelde zij zich het hoofd met die vraag... Wat kon er gedaan worden?... En zij vond niets... en het afschuwelijk toneel bleef hangen in haar verbeelding, het toneel dat zij op voorhand zag afspeelen: de foltering, morgen, over een paar uur...

Weer overmande en overstelpte haar de wanhoop; zij viel neer aan de voet van haar kampbed; zij verborg haar hoofd diep in haar armen en snikte hartstoeftelijk.

Toen verraste haar de roep, die rauwe en langerokken kreet die zij zo dikwijls gehoord had en zo goed had leren kennen. Zij wendde het aangezicht naar het raam en zag de man. Het aangezicht tegen de zuiltjes aangedrukt aanschouwde hij haar. Zij maakte niet het minste gebaar: wat kon het haar nog deren, nu voortdurend het beeld van de gefolterde Pierre voor haar ogen zweefde.

— O... ô... ie... lep...

Zijn stem klonk nu schuchter en leer, met als een smekende onderton: het meisje knipperde met haar wenkbrauwen; zij richtte zich op, stond recht. Tegen de muur aangeleund, onderzocht zij het aangezicht van de barbaar. Het scheen haar toe dat zij hem voor de eerste keer zag. De schaduw van één der vensterstaven verborg zijn rechteroor, een deel van zijn hals en het middenste van zijn borst: maar zijn zwaar en vierkant voorhoofd, met daaronder dichte en ver uit elkaar staande wenkbrauwen; zijn diepliggende oogkassen, waarin onder de knipperende oogleden een scherpe blik schitterde, een blik van een roofdier, zijn sterke en rode mond: zijn vooruitstekende kin — heel zijn getaand masker werd mooi onder de flikkerende schijn van de toorts.

De man maakte een traag en zacht gebaar en toonde een pak vruchten dat hij op de vensterbank neerlei, terwijl over zijn aangezicht een kinderachtige en onhandige glimlach gleed.

Hijgend maakte Wanda zich los van de muur en zette een paar stappen vooruit. Zij wankelde. Met een machtige inspanning overwon zij haar zwakte en liet haar blik op de man vallen...

— Ieder morgen en elke nacht, zei zij, ben je gekomen. Jij bracht mij je offeranden. Ik weet het... ik zag je... ik hoorde je...

Zij sprak ban-har's, traag, telkens haar woorden zoekend. Zij bekommerde zich niet om wat ze zei; het bijzonderste was dat hij onder de bekering van haar stem geraakte, en dat hij luisterde; het bijzonderste was dat die flikkering in zijn ogen verdween.

Hij scheen helemaal op te gaan in de aanschouwing van haar blonde haren, van die kleur die hij nooit te voren te zien kreeg; zij kwam hem voor als een wonderbare verschijning.

Luidr nu vervolgde Wanda:

— En nu wou ik je wat vragen...

» Verlost mijn broeders. »

Haar stem trilde; zij waagde het niet haar ogen op te slaan, en wachtte.

— Je broeders? zei hij op zijn beurt.

— Twee mannen van mijn ras, van mijn bloed, verduidelijkte zij. Heksen hebben hen gisteren gehaald. Zij brachten hen in de grote zaal, voor het rode beeld

Wanda Redeska is vertrokken om haar broer, luitenant Redeski, te zoeken die reeds verscheidene weken vermist is. Vol onrust over het lot van de jonge lieden, hebben de administrateur Pierre de Lursac en pater Ravennes een hulpexpeditie uitgerust en komen weldra terecht in een streek waar nog voorhistorische mensen leven. Ze worden gevangen genomen en opgesloten in de tempel, waar ze ook Wanda terug vinden. Enkele dagen later veroordeelt de heks, Jheng, de Lursac en pater Ravennes ter dood.

van de god... wanneer de dag aanbreekt, moeten zij sterven... En dat — en zij schreeuwde het bijna uit — dat wil ik niet...

De man antwoordde niet. Zijn massieve hersens droegen vage gedachten.

Maa-Wang ging naar zijn mannen en hief zijn bijl op...

— Met je gezellen kan je ze ontvoeren, hen buiten brengen, naar het woud, zei ze. Zij zullen heengaan... ik zal daar blijven...

Met haar hand wees zij in de richting van de spleet.

— Nu goed, zei hij... morgen, vóór de god die de wereld verlicht opstaat, zullen zij vrij zijn...

Zij zuchtte diep.

— Maar zullen jullie talrijk genoeg zijn en zullen de anderen wel willen?...

Hij richtte zich op, zijn borst werd breder. Hij balde de vuisten, ruw en woest:

— Ze zijn met veertig, zei hij, en scherpe trots klonk in zijn stem, met veertig... sinds vier seizoenen stapte de stam achter Maa-Wang... Daar waar ik ga, gaan ook zij, want ik ben Maa-Wang... De man die voorgaat, de man die de knots draagt, de man die men volgt...

Hier wachtte hij even; zijn rauwe stem werd zachter.

— Je broeders zullen vrij zijn... maar dan zal jij het zijn die de heksen zullen komen halen... en ze zullen je om het leven brengen...

— Wat geeft dat... ontsnapte het aan Wanda's mond.

Hij hoorde het niet.

Het meisje raadde dat hij wegging. Zij herkende inderdaad zijn in twee gebogen gestalte die ginds in de vallei voortsloopte. Een ogenblik hoorde Wanda de stappen van de barbaar uitschijnen. Toen plots hoorde zij niets meer...

XXIV

Zijn brede en gespierde borst oprichtend hield Maa-Wang stil. Achter hem hield de ganse stam stil. De mandie-voorgaat onderzocht nauwkeurig de tempelgevel. Die was in het duister gehuld: enkel het raam van Wanda bleef nog verlicht, als een kleine, rode vlek.

De nacht begon te verbleken. Een gegrom van een wild dier steeg op uit de vallei. De bodem van de pas kon men niet onderscheiden, omdat de schaduwen zich daar ophoopten; de steunmuur echter waar de stam nu voorstond, werd zichtbaar... toen tekende zich de naaste poort duidelijk af midden de grijze massa.

Maa-Wang keerde zich om naar de stam, hief zijn knots. En met een dof gegrom begon hij weer te stappen. Achter hem kwamen de jagers in beweging; heel en al gingen ze op in de strijd; ze hunkerden naar het gevecht en zwegen. Reusachtige vuisten klemde zich rond de steel van hun bijl; hun aangezichten tekenden zich scherp af; de kaaksbeenderen stonden gespannen; de kinnen staken hard en beslist vooruit. Vreemde flikkeringen vlamden in hun smalle en knipperende ogen.

(Wordt voortgezet.)

DE SABENA-WEDSTRIJD

Het is dus op Donderdag 26 Januari dat de geleide bezoeken aan de vlieghavens van Haren en Melsbroek beginnen. Deze bezoeken worden georganiseerd door « KUIFJE » in samenwerking met de « SABENA ». Alle vrienden die een genummerde uitnodigingskaart ontvingen, moeten, zoals afgesproken, om 13.30 u. aan de Schaarbeekse Poort zijn. Uitnodigingskaart niet vergeten! Ter gelegenheid van deze bezoeken werd er ook een prijskamp ingericht. Het volstaat op volgende drie vragen te antwoorden met ten minste twintig lijnen. De antwoorden moeten ten laatste acht dagen na je bezoek in ons bezit zijn.

1. Wat is er je tijdens dit bezoek het meest opgevallen? En waarom?
2. Hoeveel verschillende typen van toestellen « Sabena » heb je gezien te Melsbroek? Noem ze.
3. Moet je tot het vliegerkorps behoren, welke functie zou je dan willen uitoefenen? Pilot? Navigatie-officier? Radiotelegrafist? Boordcommissaris? Hofmeesteres?

De antwoorden moeten ten minste acht dagen na je bezoek in ons bezit zijn. Bovendien een speciale prijs, waarvan we in ons nummer van 5 Januari reeds gewag maakten, zullen de deelnemers een foto ontvangen waarop ze zelf gekiekt staan!

ACROBATIE in de wolken

Vrienden, willen jullie nog mee opstijgen om andere halsbrekende toeren uit te halen? Ja? Dan is alles O.K.!

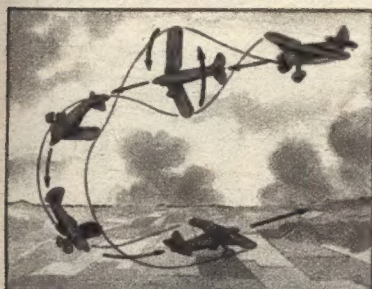
HET OMDRAAIEN (tek. 1)

WE moeten het vliegtuig, in het verticale plan, een halve draai om zijn as laten uitvoeren, gevolgd door een halve looping naar beneden. We kunnen deze halve draai vlug of langzaam uitvoeren: in het eerste geval richt ik het toestel op, om te remmen en begin de halve draai die ik eindig op de rug; dan maak ik de halve looping. Voor de langzame halve draai stijg ik hoger, laat de motor langzamer lopen wanneer ik op de rug kom en eindig zoals de eerste maal.

DE ZIJDELINGSE DRAAI (tek. 2)

Voor deze heksentoer moeten we, ook al zijn we een beetje waaghals, de snelheid verminderen... Het vliegtuig ligt mooi horizontaal, we trekken aan de stuurstang en duwen op het voetpedaal links of rechts, al naar gelang hoe we willen zwenken. Het toestel wiegt op zichzelf nog steeds horizontaal. Om deze beweging te doen ophouden, duw ik de stuurstang terug naar voor en het pedaal naar 't midden.

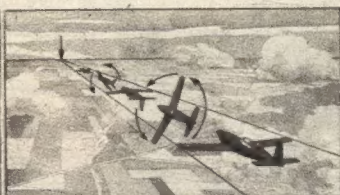
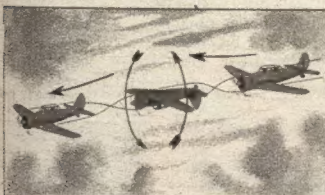
Tekening I. — Het omdraaien.

Dat is prachtig gelukt! Om deze beweging te doen stoppen, moet men snel en juist reageren, anders begint het vliegtuig, gedreven door zijn eigen snelheid, een tweede draai!

DE LANGZAME TON (tek. 3)

Opgelet, vrienden, nu wordt het aartsmoelijk!

We fixeren een punt aan de horizon, dat als as voor de omwenteling of draai moet dienen. Indien we links willen draaien, duw ik de stuurstang in deze richting en dan langzaam vooruit, om te voorkomen dat m'n toestel zou duiken wanneer het op de rug komt. We houden het punt aan de horizon steeds in 't oog en blijven op dezelfde lijn door zachtjes op het pedaal te drukken. Dat schijnt eenvoudig, maar de werkelijkheid is heel wat anders!

Tek. II. — De zijdelingse draai.

Tek. III. — De langzame ton.

ACHT OPEENVOLGENDE HORIZONTALIEN (fig. 4)

Om een beetje uit te rusten gaan we een figuur maken die eigenlijk niets met acrobatie te maken heeft, doch wel een nauwkeurigheidsoefening is.

We maken bochten in vorm van een acht, zoals de schaatsenrijders dat ook wel eens doen. We gaan tewerk zoals voor de normale bochten; de moeilijkheid bestaat hierin, dat het toestel gedurende heel de beweging steeds op juiste afstand met de grond moet blijven. We moeten rekening houden met de wind en dan ons best doen om de « achten » schoon symmetrisch uit te voeren.

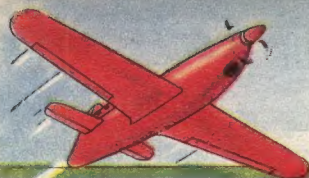
De volgende maal leren we nog twee andere waaghalzerijen, nl. « de spiraal » en « het snelheidsverlies ».

Tek. 4. — Acht opeenvolgende horizontalen

De avonturen van Kwik en Flipke OP HETERDAAD BETRAPT

DE STRATO H.22

de avonturen van Jo en Jetje DOOR HERGÉ

Jo en Jetje werden te New-York opgewacht door een geestdriftige menigte. Ingenieur Legrand komt tot bewustzijn...

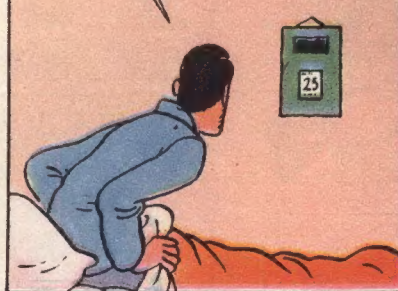

Intussen te Parijs...

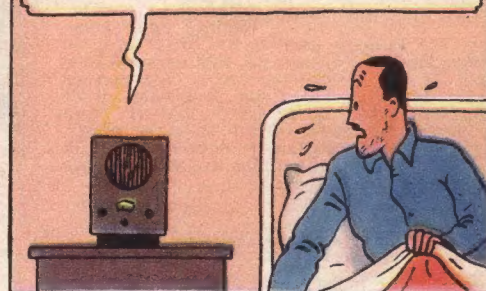
God! Wat is er met mij gebeurd?... Ik herinner me niets!... O ja, de raid...

De 25°!... Maar 't is de 25°... Dus... Is alles verloren!...

Hallo! Hallo! De Strato is te New-York geland om 6 u. 57 (plaatselijke tijd). De afstand werd afgelegd tegen een gemiddelde snelheid van 1028 kilometer per uur...

Och! Ik zal me wel wreken!

De stoet zet zich in beweging. De grote menigte juicht de jonge piloten geestdriftig toe...

Nu komen ze aan 't stadhuis waar ze door de burgemeester hartelijk worden verwelkomd...

Heel Amerika begroet in jullie de helden van de stratosfeervluchten Parijs-New-York en de dappere vertegenwoordigers van de Franse jeugd...

In naam van heel de Amerikaanse schooljeugd bied ik jullie deze bloemen aan...

Na de receptie op het stadhuis die te hunner ere werd gegeven, zijn Jo en Jetje naar het hotel *Impérial* gegaan, waar ze zullen verblijven tot ze naar hun vaderland kunnen weerkeren...

Oef!... Eindelijk een beetje rust!... Echt waar, Jetje, de vermoeidheid begint te wegen...

Ik ben ook moe, Jo. Nu zijn we gerust!...

De journalisten vragen of meneer Jo en juffrouw Jetje hen kunnen ontvangen...

De journalisten?... Hewel, goed... Laat hen binnen komen...

(Wordt voortgezet.)

HET ZWARTE GOUD

De nieuwe avonturen van Kuifje en Bobbie

Kuifje en kapitein Haddock achtervolgen professor Smith die prins Abdullah ontvoerd heeft...

Kalmpjes aan, ventje!...

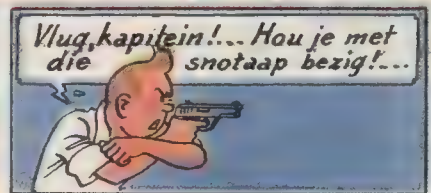
Je bent veet te stout, na!... Ik ga terug naar mijn vader...

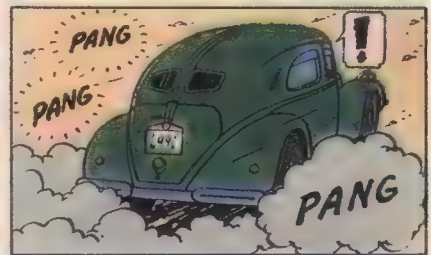
KLAK

Abdullah is uit de wagen gesprongen!... O dat verandert de zaak!

Vlug, kapitein!... Hou je met die snoetaap bezig!

PANG

PANG

PANG

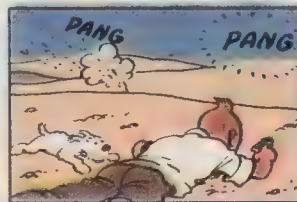
Geef je over, Müller!...

Nooit!... Levend zul je me niet hebben!

Waf! Waf!

PANG

PANG

PANG

Ze zijn beschut... Wat gedaan?... Mijn enige kans is hen in de rug aan te vallen...

Blijf hier met Abdullah en Bobbie... Ik zal trachten hem langs achter aan te vallen... Bij't minste onraad schiet je!

Akkoord!

Ik wil met die kleine hond spelen!...

Wil je eens kalm blijven, kleine apekop!

Maaaa!... Ik wil met de hond spelen!... Maaa!... Maaa!... Maaa!...

Na, ouwe zeerob!

Kleine Bachi-Boezook!...

Maa!... Maaa!...

En nu stil zijn want anders ga 'k me kwaad maken!

Maa... Maa...

Wat gebeurt er?... Wat richt Kuifje nu uit?

Het is te stil... Dat is niet normaal...

Die kalmte maakt me ongerust... Er is iets aan gang, dat is zeker...

HERGE

(Wordt voortgezet.)

DRIBBELDRABBEL

Dribbeldrabbet, hofnar van Lodewijk XII en Frans I, werd geboren omstreeks het jaar 1500 en was één der beroemdste grappenmakers die er ooit geleefd hebben. Zijn poetsen verlustigden prins en koningen, doch bezorgden hem ook vijanden.

Op zekere dag...

Oo ! Oo ! Ongelooflijk ! Fantastisch !

Baron des Follettes en ridder de Bourcier konden hun nieuwsgierigheid niet bedwingen.

Ssst ! Ik denk dat het niet kwaad zou zijn eens even een kijkje te gaan nemen...

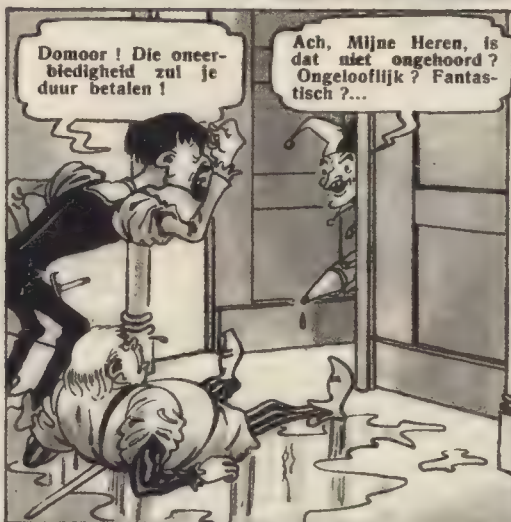
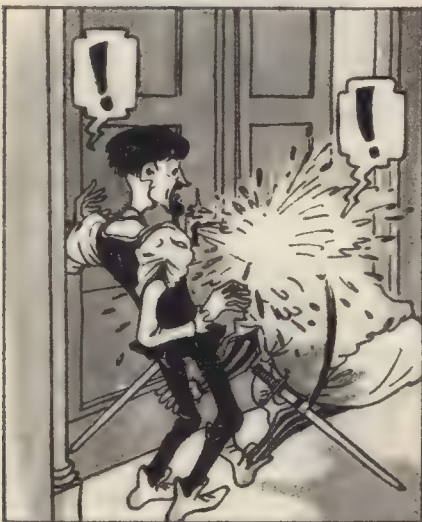
Dat moeten we doen en... De koning verslag uitbrengen over het gedrag van die nietsnut...

Ongehoord !

We moeten tijdig ingrijpen...

Wel, ridder, wat zie je ?

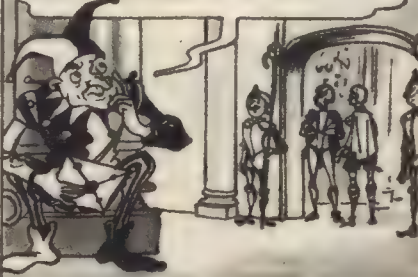

Domoor ! Die oneerbiedigheid zul je duur betalen !

Ach, Mijne Heren, is dat niet ongehoord ? Ongelooflijk ? Fantastisch ?...

Enkele uren later zit Dribbeldrabbet terug op zijn gewoon plaatsje, vlak voor de ontvangstkamers van de koning.

Kijk eens aan : Ik neem die ridder de Bourcier bij de neus... Woedend zweert hij zich te wreken. In orde. Drie uur later roept hij me, vergeeft me alles, omhelst me en vraagt me dit dokument af te geven aan de kapitein van de wacht ! Hewel, ik, Dribbeldrabbet, vertrouw het niet... Die brief...

Ja ! Hi ! Hi ! Een brievenhistorie... Hi ! Hi ! Plezant !

Hier, breng die vraag voor een audientie aan de koning, vlug ! We moeten hem een geschiedenis vertellen. Ha ! Ha ! Een juweel van een geschiedenis

He, daar zijn Follettes en Bourcier. Ja, ik wist wel dat ik hen niet mocht vertrouwen !... Maar, er gaat me een licht op !

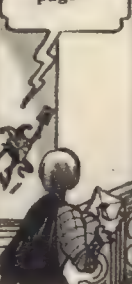
De page laat Follettes en Bourcier in een kleine spreekkamer en gaat dan naar het kabinet van de koning.

Op dit ogenblik maakt hij de boodschap zeker over aan de kapitein van de wacht. Ha ! Ha !

Op 't moment dat hij de trap oploopt...

Hela, page !... page !

Ridder de Bourcier stuurt me... Hij heeft zich van omslag vergist... Het is deze brief die je aan de koning moet afgeven...

Goed. De ridder heeft geluk !

Laat eens kijken wat ze nu weer willen ? « Drager van deze boodschap vraagt nederig aan Uwe Hoogheid, als beloning voor al zijn onbehoorlijkheden... » Met wie houden die heren de gek ?

Kapitein, geef die heren terstond wat ze verlangen !

Hm... Goed, Majesteit !

Kom en bewonder... « De gerechtigheid die zegeviert » !

Op bevel van de koning: Halt ! Jullie vragen vijf en twintig stokslagen... Jullie krijgen ze op mijn eer van kapitein !

Het drijvend goud strikdonkere nacht

DOOR JOHN FLANDERS.

De «Tadorna» kwam slechts moeizaam vooruit. Het was net alsof de schroef met iedere draai een scherpe pijn in de romp van het schip veroorzaakte. De oude cargo deelde de schrik van de bemanning, de angst voor deze haast onbekende zee, die veel te heet, veel te stil was en verpletterd scheen onder de indruk van de loodzware, inktzwarte hemel.

De bemanning was nochtans vertrouwd met de Caraïbische Zee, maar iedere schipper weet dat het paar honderd vierkante mijlen tussen het uiterste punt van Colombia en de kleine Arubius-archipel vol valstrikken en mysteries zit.

Kapitein Bleacher had zich in zijn kooi uitgestrekt, daar hij sedert de vorige avond een aanval van heuppijn had. Hij richtte zich pijnlijker op als zijn eerste luitenant binnenkwam.

— Hello, Curland... Een cycloon?

Curland ging naar de registreerbarometer en zag dat de naald een mooie horizontale lijn getekend had. Hij schudde de hoofd...

— Controleer de metaalbarometer! beval de kapitein.

— Alles in orde, kapitein, de twee apparaten geven dezelfde aanwijzingen en nochtans is er iets niet in de haak!

— Geef me nog een paar aspirines, m'n beste, want met die koorts krijg ik allerlei waanvoorstellingen. Wat is er eigenlijk aan de hand?

— Ik weet het niet, kap'. Alles is stil en toch komt het me verdacht voor.

Curland ging terug naar de brug. Het was een stille, ontwikkelde man die door geweldige tegenslagen ontmoeid en gedemoraliseerd was. Hij had zijn brevet van kapitein ter lange vaart gehaald en zou toch nooit meer een schip kommanderen, zelfs niet zo'n ouwe trekschuit als de «Tadorna». Men had hem verantwoordelijk gesteld voor de ongelukkige

botsing in de baai van Florida, en dat had zijn carrière gebroken.

Naast de man aan de reling stond Mac Gregor, de chef-mechaniker die de machinekamer voor enkele ogenblikken verlaten had.

— 't Ziet er lief uit! gromde hij en 't ergste is dat ik niet weet wat er eigenlijk aan de hand is!

— 't is nochtans niet de tijd... — Neen, ik heb juist de barometers geraadpleegd, antwoordde Curland.

— In deze streken moet men zich altijd aan 't ergste verwachten, bromde de man aan de reling. 't Was een reus van een Vlaming met veel ervaring.

— Toen ik hier de vorige keer doorvoer, vervolgde hij, hadden er zich enorme inktvissen met hun grijpparmen in de schroef gehaakt en 't duurde heel wat voor we van hen verlost waren.

— Ja, 't wemelt hier van die beestjes, antwoordde Mac Gregor, maar zij zijn het niet die me voor 't ogenblik zo op de zenuwen werken. Daarbij... inktvissen stinken, ik riek ze... Weet jij wat voor soort parfum die schone gebruiken, Curland?

— Mierenzuur en soms ook muskus.

— Ik riek iets... O ja, het zijn de wierookstokken die de Chinese kok verbrandt om de demonen te verjagen. Die arme duivel! Hij voelt zich ook niet erg gerust.

Curland boog voorover, hij kon geen hand voor z'n ogen zien, maar 't was net alsof hij een vreemd gerommel hoorde...

— Boom aan bakbord! schreeuwde hij plots.

De Vlaming was er in twee sprongen bij en boemde met zoveel energie dat de cargo met een schok vooruitsprong. Toch kwam het schip aan stuurboord tegen een geheimzinnig voorwerp terecht...

— Een wrak!... Een wrakstuk! gromde Mac Gregor, bij alle heiligen in de hemel, we zijn de dans schoen ontsprongen!

— Het zoeklicht! beval Curland en de mannen haastten zich dit bij te brengen. De kolen van het zoeklicht gloeiden rood en spuwden eerst kleine, witte vlammen, dan een helle schijn... die klaarte bracht in de stikdonkere nacht. Plots schreeuwden de mannen luid van verbazing en ontzetting!...

Hij had zich in zijn kooi uitgestrekt.

— Ja, 't wemelt hier van die beestjes, antwoordde Mac Gregor, maar zij zijn het niet die me voor 't ogenblik zo op de zenuwen werken. Daarbij... inktvissen stinken, ik riek ze... Weet jij wat voor soort parfum die schone gebruiken, Curland?

— Mierenzuur en soms ook muskus.

— Ik riek iets... O ja, het zijn de wierookstokken die de Chinese kok verbrandt om de demonen te verjagen. Die arme duivel! Hij voelt zich ook niet erg gerust.

Curland boog voorover, hij kon geen hand voor z'n ogen zien, maar 't was net alsof hij een vreemd gerommel hoorde...

— Boom aan bakbord! schreeuwde hij plots.

De Vlaming was er in twee sprongen bij en boemde met zoveel energie dat de cargo met een schok vooruitsprong. Toch kwam het schip aan stuurboord tegen een geheimzinnig voorwerp terecht...

— Een wrak!... Een wrakstuk! gromde Mac Gregor, bij alle heiligen in de hemel, we zijn de dans schoen ontsprongen!

— Het zoeklicht! beval Curland en de mannen haastten zich dit bij te brengen. De kolen van het zoeklicht gloeiden rood en spuwden eerst kleine, witte vlammen, dan een helle schijn... die klaarte bracht in de stikdonkere nacht. Plots schreeuwden de mannen luid van verbazing en ontzetting!...

— Een enorm schip van een onmogelijke vorm stak uit het water op nauwelijks enkele yards van de «Tadorna». Het was geheel bedekt met schelpen van de meest grillige vormen en kleuren en het zeewier hing er in dikke trossen aan vast. De masten waren kaal, geen stukje zeil of koord hing er nog aan en achteraan bemerkte men de brug, of beter dat wat brug

Een enorm schip van een onmogelijke vorm stak uit het water op nauwelijks enkele yards van de «Tadorna». Het was geheel bedekt met schelpen van de meest grillige vormen en kleuren en het zeewier hing er in dikke trossen aan vast. De masten waren kaal, geen stukje zeil of koord hing er nog aan en achteraan bemerkte men de brug, of beter dat wat brug

Een enorm schip van een onmogelijke vorm stak uit het water op nauwelijks enkele yards van de «Tadorna». Het was geheel bedekt met schelpen van de meest grillige vormen en kleuren en het zeewier hing er in dikke trossen aan vast. De masten waren kaal, geen stukje zeil of koord hing er nog aan en achteraan bemerkte men de brug, of beter dat wat brug

Een enorm schip van een onmogelijke vorm stak uit het water op nauwelijks enkele yards van de «Tadorna». Het was geheel bedekt met schelpen van de meest grillige vormen en kleuren en het zeewier hing er in dikke trossen aan vast. De masten waren kaal, geen stukje zeil of koord hing er nog aan en achteraan bemerkte men de brug, of beter dat wat brug

Een enorm schip van een onmogelijke vorm stak uit het water op nauwelijks enkele yards van de «Tadorna». Het was geheel bedekt met schelpen van de meest grillige vormen en kleuren en het zeewier hing er in dikke trossen aan vast. De masten waren kaal, geen stukje zeil of koord hing er nog aan en achteraan bemerkte men de brug, of beter dat wat brug

Een enorm schip van een onmogelijke vorm stak uit het water op nauwelijks enkele yards van de «Tadorna». Het was geheel bedekt met schelpen van de meest grillige vormen en kleuren en het zeewier hing er in dikke trossen aan vast. De masten waren kaal, geen stukje zeil of koord hing er nog aan en achteraan bemerkte men de brug, of beter dat wat brug

Een enorm schip van een onmogelijke vorm stak uit het water op nauwelijks enkele yards van de «Tadorna». Het was geheel bedekt met schelpen van de meest grillige vormen en kleuren en het zeewier hing er in dikke trossen aan vast. De masten waren kaal, geen stukje zeil of koord hing er nog aan en achteraan bemerkte men de brug, of beter dat wat brug

Een enorm schip van een onmogelijke vorm stak uit het water op nauwelijks enkele yards van de «Tadorna». Het was geheel bedekt met schelpen van de meest grillige vormen en kleuren en het zeewier hing er in dikke trossen aan vast. De masten waren kaal, geen stukje zeil of koord hing er nog aan en achteraan bemerkte men de brug, of beter dat wat brug

Een enorm schip van een onmogelijke vorm stak uit het water op nauwelijks enkele yards van de «Tadorna». Het was geheel bedekt met schelpen van de meest grillige vormen en kleuren en het zeewier hing er in dikke trossen aan vast. De masten waren kaal, geen stukje zeil of koord hing er nog aan en achteraan bemerkte men de brug, of beter dat wat brug

Een enorm schip van een onmogelijke vorm stak uit het water op nauwelijks enkele yards van de «Tadorna». Het was geheel bedekt met schelpen van de meest grillige vormen en kleuren en het zeewier hing er in dikke trossen aan vast. De masten waren kaal, geen stukje zeil of koord hing er nog aan en achteraan bemerkte men de brug, of beter dat wat brug

Een enorm schip van een onmogelijke vorm stak uit het water op nauwelijks enkele yards van de «Tadorna». Het was geheel bedekt met schelpen van de meest grillige vormen en kleuren en het zeewier hing er in dikke trossen aan vast. De masten waren kaal, geen stukje zeil of koord hing er nog aan en achteraan bemerkte men de brug, of beter dat wat brug

Een enorm schip van een onmogelijke vorm stak uit het water op nauwelijks enkele yards van de «Tadorna». Het was geheel bedekt met schelpen van de meest grillige vormen en kleuren en het zeewier hing er in dikke trossen aan vast. De masten waren kaal, geen stukje zeil of koord hing er nog aan en achteraan bemerkte men de brug, of beter dat wat brug

Een enorm schip van een onmogelijke vorm stak uit het water op nauwelijks enkele yards van de «Tadorna». Het was geheel bedekt met schelpen van de meest grillige vormen en kleuren en het zeewier hing er in dikke trossen aan vast. De masten waren kaal, geen stukje zeil of koord hing er nog aan en achteraan bemerkte men de brug, of beter dat wat brug

Een enorm schip van een onmogelijke vorm stak uit het water op nauwelijks enkele yards van de «Tadorna». Het was geheel bedekt met schelpen van de meest grillige vormen en kleuren en het zeewier hing er in dikke trossen aan vast. De masten waren kaal, geen stukje zeil of koord hing er nog aan en achteraan bemerkte men de brug, of beter dat wat brug

Een enorm schip van een onmogelijke vorm stak uit het water op nauwelijks enkele yards van de «Tadorna». Het was geheel bedekt met schelpen van de meest grillige vormen en kleuren en het zeewier hing er in dikke trossen aan vast. De masten waren kaal, geen stukje zeil of koord hing er nog aan en achteraan bemerkte men de brug, of beter dat wat brug

Een enorm schip van een onmogelijke vorm stak uit het water op nauwelijks enkele yards van de «Tadorna». Het was geheel bedekt met schelpen van de meest grillige vormen en kleuren en het zeewier hing er in dikke trossen aan vast. De masten waren kaal, geen stukje zeil of koord hing er nog aan en achteraan bemerkte men de brug, of beter dat wat brug

Een enorm schip van een onmogelijke vorm stak uit het water op nauwelijks enkele yards van de «Tadorna». Het was geheel bedekt met schelpen van de meest grillige vormen en kleuren en het zeewier hing er in dikke trossen aan vast. De masten waren kaal, geen stukje zeil of koord hing er nog aan en achteraan bemerkte men de brug, of beter dat wat brug

Een enorm schip van een onmogelijke vorm stak uit het water op nauwelijks enkele yards van de «Tadorna». Het was geheel bedekt met schelpen van de meest grillige vormen en kleuren en het zeewier hing er in dikke trossen aan vast. De masten waren kaal, geen stukje zeil of koord hing er nog aan en achteraan bemerkte men de brug, of beter dat wat brug

geweest was, want nu vol schelpen en zeeplanten leek het een geheimzinnig iets, zo juist uit het onbekende rijk van Neptunus opgezegen.

— Een fregat!... zei Curland die de spraak teruggevonden

had... Minstens honderd jaar oud!

Een vaardig manoeuvre van de stuurman hield de «Tadorna» op veilige afstand van het geheimzinnige schip dat nu baadde in een schel licht.

— Net een Gorgoon, dacht Curland die zich inspande om de naam te ontcijferen die tussen het zeewier nog zichtbaar was.

— San Cri...

— We zullen dat vuile stuk geheimzinnigheid laten drijven, he! Het was Bleacher die op de brug gekomen was en de stille, roerloze Curland gadesloeg. Maar Curland hoorde dit niet, hij was bleek en beefde over heel zijn lichaam.

— De «San Cristobal»... God, dat is een Spaans fregat dat in deze zee verging meer dan een eeuw geleden! riep hij.

— Welk mirakel bracht die schuit dan weer aan de oppervlakte? lachte Bleacher... Mac Gregor, laat op volle toeren draaien...

— Vijf of zes vrijwilligers om me naar de «Cristobal» te vergezellen, kommandeerde Curland koud! Nog een half uur zal het fregat drijven!

— Je bent gek, bulderde Bleacher.

— Neen, wedervoor Curland, je zult het trouwens zelf dadelijk merken... Ik zal het bewijzen!... Sloep nummer 1... En voor de droommel, schiet op!

Bleacher bleef zijgend toekijken... Curland en zijn mannen roeiden naar het wrak en verdwenen één voor één in de buik van het geheimzinnig schip.

— Dat is één! En dat is twee! Nog één! Vier!

— Kom terug, schreeuwde Bleacher, het zinkt!

Het waren ijzeren koffers die de Vlaamse reus in de sloep zette.

— Kom terug, dwaaskoppen, gilte Bleacher in de megafon.

Curland en zijn matrozen sprongen in de schuit. Het was hoog tijd! Het fregat schoot ineens vooruit en steigerde als wou het recht de hemel in zellen, doch verdween dan ineens in de diepte.

— Pas op voor het zuigen! Pas op!

— Zonder deze waarschuwingsschreeuw zou de kleine kapiteinssloep wellicht de «San Cristobal» zijn achternagegaan, die in de diepte der Caraïbische Zee gezogen werd.

— Ik zou je in de ijzers moeten slaan, Curland, zei Bleacher toen ze allen goed en wel terug aan boord waren.

— Gelukkig dat ik toch een paar boeken gelezen heb, zei Curland: de woede van z'n kapitein negerend.

— Wat hebben je vervloekte boeken met dit alles te maken?

— Wel, die hebben me geleerd dat de «San Cristobal» verrast werd door een cycloon; met man en muis en met een schat van twintig koffers goud naar de haaien ging!

Curland wees met de vinger naar de vier grote ijzeren koffers.

— Dat is alles wat we konden krijgen, de zee heeft de rest opgeest!

Een uur later was Bleacher's heuppijn genezen, doch de kap' was overstuurd en gejaagd terwijl hij de goudstaven één voor één woog.

— We zijn allemaal rijk! zuchtte hij. We zullen alles eerlijk verdelen. Maar waarom voor de duivel heeft de zee die schat prijsgegeven?

— Een grondzee, dat is de enige verklaring voor zulk fenomeen... De door je versmaadde boeken, kap', verhalen nog meer van deze wonderen. Maar, kom ik moet de barometers in 't oog houden, want een grondzee voorस्पelt niets goeds!

De barometer daalde inderdaad snel... Doch God en al zijn heiligen moeten die nacht aan boord van de «Tadorna» geweest zijn, want de oude cargo worstelde er zich door en bereikte Aruba, zonder mast weliswaar en met lekken in 't ruim, maar voor de rest gaaf en gezond!...

Het was de laatste reis van de «Tadorna» en ook de laatste reis van zijn bemanning, want die kon zich voortaan de luxe gunnen langs het strand te wandelen om het gaan en keren der schepen na te ogen...

Na Amerika te hebben veroverd, neemt de

PLEXIPEN

1re prijs van de wedstrijd Lepine te Parijs, in België de eerste plaats in.

* Ze kan een grote hoeveelheid inkt bevatten.

* Omhulsel en buisje in echt, onbreekbaar plexiglas.

* Punten in metaal.

* Het inkt-niveau is goed zichtbaar.

* Gebreveteerd pomp-systeem.

* Snijvlak in ebonyet en pen met Iridium-punt.

* Perfecte werking verzekerd.

GRATIS

Als propaganda en bij uitzondering bieden wij de lezers van dit blad, welke ons onderstaande bestelbon binnen de tien dagen terugzenden een bijpassende kogelpen.

BESTELBON

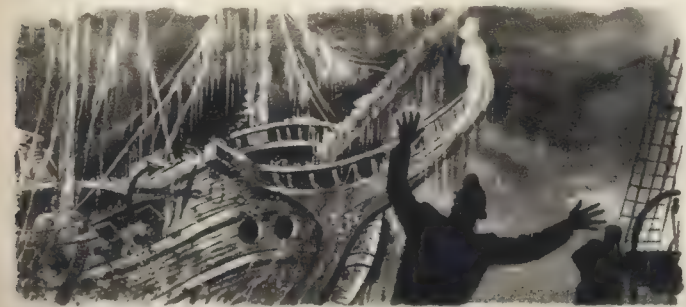
Gefieve me tegen terugbetaling van 85 frs. een «Plexipen», alsmede de bijpassende kogelpen te zenden.

Naam

Adres

DISTRIBUTION PUBLICITAIRE

Anspachlaan, 47, Brussel.

Een vormeloze massa bedekt met schelpen en zeewier.

CORENTIN

BIJ DE
INDIANEN

Lange Slang is jaloers op Corentin en zijn moeder. Hij levert Genoyeva uit aan kapitein Jack. De twee schurken hitsen vervolgens de Pawnee's op tegen de Sioux...

en TEKENINGEN van Paul CUVILLIER

Nu zal ik eens met de Pawnee's gaan praten. Zodra hun geschreeuw ophoudt, weet je dat ik bij hen ben... Een ogenblik later druk je op de veer...

... Van de geweren... Het ene na het andere, en heel vlug!... Ledig dan ook nog de pistolen. Heb je begrepen, Wakita?

Ja, ga hen vlug redderen!

't Zal een hels lawaai zijn, maar je moet geen schrik hebben. Er bestaat geen gevaar!

De oude trapper komt in het kamp der Pawnee's en schreeuwt zo hard hij kan. De Roodhuiden zien hem met verwondering naderen.

Opgelet! Er zijn blanke soldaten in het bos; ze zullen jullie aanvallen!

Op hetzelfde moment branden de schoten los. De Indianen nemen hun wapens en maken zich voor de verdediging gereed.

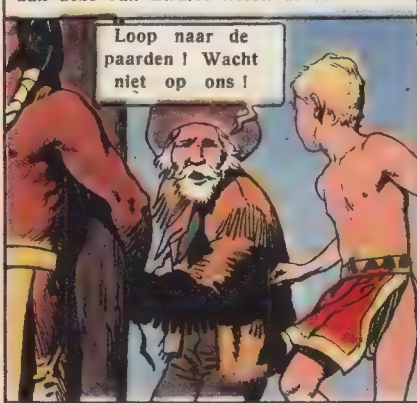
De grijsaard maakt van de algemene verwarring gebruik om met het mes in de hand naar onze vrienden te spelen.

?

't Komt er op aan vlug te zijn...

Hij snijdt eerst de koorden van Corentin, dan deze van Zwarte Bison door...

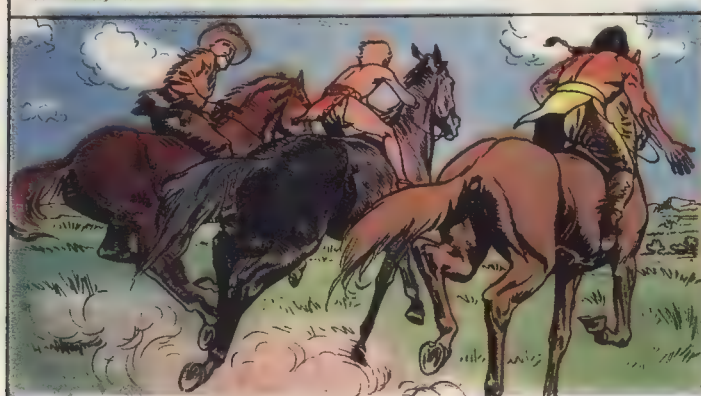
Loop naar de paarden! Wacht niet op ons!

Vóór de Indianen het opzet begrijpen, zijn de trapper en de bevrijden te paard gesprongen.

Vooruit, Zwartje, in galop!...

Ze stuiven weg en trachten een grote voorsprong op hun achtervolgers te halen, die...

... Met Jack aan het hoofd de jacht reeds hebben ingezet...

Door JUUL FILIAERT. — Geïllustreerd door J. LAUDY.

In de brede haard dansten de vlammen helder op, sloegen schichten op wanden en meubels en tintelden parels in het kristal.

Heer en vrouw van de huize waren druk in de weer, om de talrijke genodigden hun onderscheidelijke plaatsen aan te wijzen. In het binnenvak van het hoofdlijzer, rolden de dienaars hopen koude gerechten, lekkernijen, taarten, suikergoed, op wagentjes aan. De kelderman deed de kurken uit de flessen ploffen; veroorloofde zich nu en dan de gril, een stopsel tegen de zoldering te jagen om iedereen ervan te overtuigen, dat de uitgeschonken dranken, uit de beste hoek van de kelder, waren bovengehaald.

Was het toeval, of was het slimme voorbedachtheid vanwege Patoulet? Jan kreeg als rechtse tafelenote Jonkvrouwe Tugghe. Links pronkte de jonge vrouw van fregatkapitein Albert, die al dadelijk met reder Omaer in een druk gesprek gewikkeld was. Omaer vertelde allerhande zaakjes in het oor van zijn gezellin, die haar man voor de voorgestelde ontwerpen dan maar moest trachten te winnen. Jonkvrouwe Tugghe nam Jan dus helemaal in beslag. Ze scheen deze avond wel praatziek te wezen, zodat Jan haar warme, voorname volle stem als een bestendige zang in zijn hoofd hoorde ruisen.

Hoe Franske het maakte bij de paters in de Molenstraat? En of hij zelf nog steeds bij zijn inzicht bleef, in de stad geen thuis meer te willen hebben?

— Ik vind toch alles aan boord, Maria.

— De andere kapiteins vinden ook alles aan boord, kapitein Jan, maar zij hebben wel een thuis.

— Heel natuurlijk, zij zijn allen getrouwd.

Zonder het te willen, zijn ze op een glibberig terrein terecht gekomen. Wanneer Jan zijn mening uitsprak, was er geen bijbedoeling mede gemoeid. Hij heeft het zo maar uitgeflapt. Maar nu ziet hij Jonkvrouwe Maria hem terug aanstaren met die doordringende blik, die hem gedurende de heel de vooravond had gesard. Was er echter, nu, geen glimpje verwondering in die blik te merken? Een fijne glimlach plooid meteen haar mondhoeken open.

— Dat moet u toch niet verwonderen, Jonkvrouwe Maria?

— Toch! Ik kan me maar niet indenken, dat een man, hoe gehecht aan de zee ook, zich jarenlang stelselmatig uit het stadsmidden en het burgerlijk leven afzonderen kan.

Jan Bart ontsnapte op mirakuleuze wijze aan de dood en wordt door inspecteur Patoulet op een groot feestmaal uitgenodigd. Hier ontmoet hij de mooie Maria Tugghe...

— Dat doe ik ook niet. Zie maar, de opkalfatering en de uitreding van mijn schip houden me reeds meer dan een maand aan wal. Ik loop kantoren, winkels en magazijnen af. Ik leef midden de mensen. Bij mevrouw Patoulet vind ik bijna een tweede thuis, waar ik nu en dan ook wel een uurtje, ja een heerlijk, in uw gezelschap kan doorbrengen. Ge besef...

— Ik besef alleen dat het hart van een zeeman zeer ikzuchtig, of beter zeer wispelturig is. Na dit uurtje, wordt ge weer de eenzame aan boord, en vergeet ge alles.

— Niet helemaal, Maria. In een kapiteins-kajuit kan men genoeglijke stonden, alleen en in afzondering doorbrengen. Men denkt op zoveler zaken...

— Ja? Gevechten op zee? Uitreding van het schip? Aanmonstering der bemanning?

— Op vele zaken, die met gevechten en uitreding en bemanning geen uitstaans hebben. Men droomt weg in de herinnering aan het uurtje gezelschapsleven: men denkt aan mensen die goed voor u geweest zijn, die goed en lief voor u zijn. We hebben zo weinig gelegenheid om met mensen te praten, die ons genezen zijn. En dan komen stonden dat men wel meewarig in zijn eigen hart blik, dat men weemoedig wordt, Maria.

— Weemoedigheid bij een man als gij, kapitein Jan? Kom!

— Men legt niet steeds zijn ziel op zijn wezen bloot; men wandelt niet steeds met zijn hele zeemanshart, de kaai op en af. De kajuit houdt zoveel gevoelens geborgen. Mijn kajuit althans, Maria. We zijn ook ruw; we hebben weg gemaakt, maar we zitten toch steeds aan onze afkomst vastgeankerd.

— Mis, Jan; helemaal mis. Thans vergist ge u totaal. Ik beweer bestist dat gij u vergist.

Ze zegt dit heftig, maar 't brengt Jan niet van streek.

— Gij hoeft niet te beweren, Maria, we voelen het; deze avond voel ik het bestendig.

— Wat is er deze avond dan toch gebeurd? Ge doet zo raadselachtig, Jan.

— Niets en veel. U moet niet denken dat wij, zeerobben, geen gevoelsmensen kunnen zijn. We kunnen de betekenis van een gelaat begrijpen, de bedoeling van een woord doorgronden, het inzicht van een blik raden. Een blik kan koel zijn en koud. Zo'n blik heb ik deze avond op mij gericht gevoeld; een blik die pijn deed.

— Nog beter! Ik wist niet, dat kapitein Jan zo teergevoelig was.

— Altijd geweest, Maria. U moet de zeerob nooit op het uiterlijke beoordelen. Een echte zeerob draagt in zich een deeltje van de zee. Nooit is de zee rustig. Het minste windje, de flauwste zonnestraal bevoert en ontroert haar. We dragen dit in ons.

— Maar iedereen acht, bewondert en eert u. Zou het waar zijn dat een man van aanzien nooit tevreden is? Welke angel mag u, deze avond, onder de huid geprikt of gekwetst hebben?

— Ge zegt wel: onder de huid. Heel diep onder de huid! Daar ligt het hart. Een hart dat acht en dertig jaren telt. Reeds een hele spanne in een mensenleven.

— Toch geen beletsel, Jan, om gelukkig te wezen, om 't geluk te betrachten.

— Voldaanheid is nog geen geluk, Maria. In mijn kajuit vind ik zelfgenoegzaam en zelfvoldoening. Om echt en volledig te wezen, moet het geluk gedeeld worden. Iemand gelukkig maken is het grootste geluk. Dat zou ik graag willen, maar...

— Maar wat? Welk beletsel staat u in de weg?

— Geen. Beletsels werpt men, trouwens, op zij als 't moet. Maar men staat dikwijls als vóór een muur. Men weet niet of ouderdom, rang en stand onoverkomelijke hinderpalen zijn. Men tracht het te bevrieden in de blik die men op zich voelt wezen. We kennen elkander sinds jaren, Maria, ik weet niet of we elkander begrijpen. Waarom was uw blik zo, zo dromerig-koel, zo hard deze avond?...

(Wordt voortgezet.)

Was het louter toeval of een speciale attentie van de gastvrouw?... Jan keek verwonderd op, toen hij naast Jonkvrouwe Maria Tugghe mocht aanzitten...

DE WITTE OLIFANT

Rudi, een Napolitaanse weesjongen, werd als hulpkok aangemonsterd aan boord van de «Tricanaria».

In plaats van zijn borden af te wassen, staat hij steeds naar de matrozen te gapen!

Interesseert hun werk je zozeer?

Ho, ja, kommandant!

Alles komt op tijd en stond, Rudi! Wanneer je ons je moed en koelbloedigheid zult getoond hebben, dan krijg je wel de kans...

Een angstkreet onderbreekt onverwachts het gesprek. Het rollen van de golven heeft één van de matrozen, die...

Ha!...

... een deel van de zeilen oprolde, het evenwicht doen verliezen. Gedurende enkele ogenblikken blijft de ongelukkige aan een koord hangen.

... Maar al zijn inspanningen ten spijt slaagt hij er niet in terug aan boord te geraken.

En vóór zijn kameraden hem kunnen helpen...

Een man in zee!...

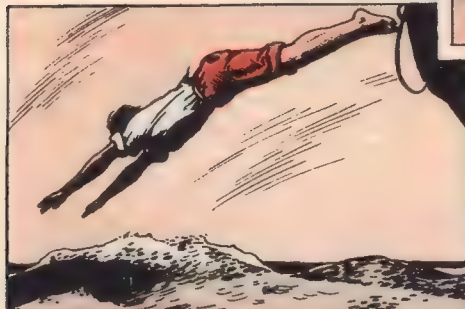
... stort hij in de golven.

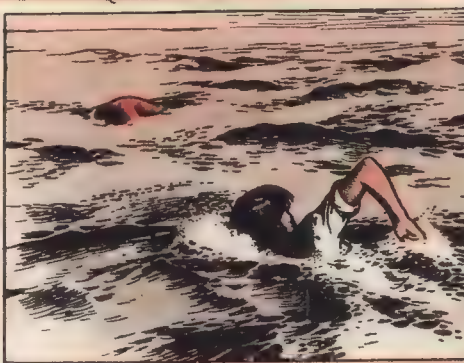
Werp hem een reddingsboei toe!...

Die man verdrinkt!...

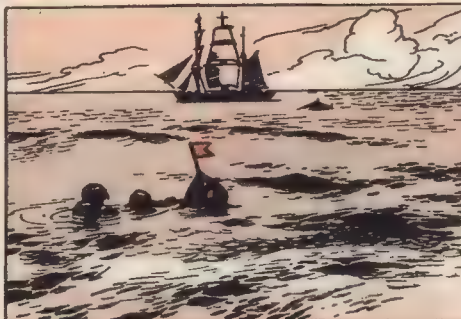
Verdooft door zijn val, beweegt de drenkeling zich nog nauwelijks.

Rudi ziet de man in doodsvaar, en aarzelt niet. Hij duikt over de reling...

Enkele ogenblikken later bereikt hij de matroos.

Rudi heeft de boei vastgegrepen en houdt het hoofd van de drenkeling boven water tot de reddingsboot nadert.

Bravo!

Je bent 'n kerel!

De twee mensen worden in de sloep gehesen...

... en naar de brigantijn teruggebracht.

Hartelijk gefeliciteerd, Rudi, je bent een dappere kerel en borden wassen hoeft je niet meer te doen. Van vandaag af blijft je op de brug bij de matrozen. Ga nu droge klederen aantrekken.

Dank U, kommandant!

Kapitein

Dit is geen geschiedenisje, maar geschiedenis

Het duel van Buffalo Bill

VOOR DE SOLDATEN DIE ZICH IN HALVE KRING OPGESTELD HEBBEN, MAKEN TWEE MANNEN ZICH GEREED VOOR EEN STRIJD OP LEVEN OF DOOD. EEN DER STRIJDEERS IS EEN BLANKE TRAPPER, DE ANDERE DE HOOFDMAN DER CHEYENNES. DE TROEPEN VOLGEN DE STRIJD MET SPANNING...

Yellow hand

DE CHEYENNES TREKKEN DE SIOUX TE HULP

TOEN men vernam dat de Cheyennes van Yellow Hand (1) besloten hadden de Sioux te helpen, heerste er grote opwinding in het kamp der Yankees. Men kende die wilde krijgers uit het Noorden maar al te goed! Ze waren intelligent en blonken uit door hun dapperheid en doorzettingsvermogen. Ze zouden de Amerikanen menige harde noot te kraken geven!

— Jij neemt het bevel van het 5^e cavalerie-corps, generaal Carr, beval de minister. Je moet Yellow Hand de pas afsnijden.

Generaal Carr begaf zich dadelijk op weg.

WIE WAS BUFFALO BILL?

Uit voorzichtigheid had de generaal in zijn staf een verkenners opgenomen, die de prairie door en door kende en wiens naam niet vreemd was in het Westen.

Het was een jonge man met snor en sikkebaardje en zijn lang bruin haar golfde over zijn schouders. Hij heette William Cody, maar de Indianen hadden hem de bijnaam « Buffalo Bill » gegeven. Waarom? Wel omdat deze scherpschutter alléén meer buffels gedood had dan een Indianenstam ooit met pijlen zou hebben kunnen treffen! Een erenaam was het zeker niet, want William Cody slachtte de buffels voor z'n plezier.

Buffalo Bill was niet alleen een grote vijand van de Roodhuiden, hij had zich al hun trukken en manieren van oorlogvoeren eigen gemaakt, en had meer flair voor een krijgstal van valstrik dan de oudste pioniers van het Westen.

Misschien moet ik jullie teleurstellen, maar toch kan ik niet nalaten te zeggen dat die kolonel Cody (hij was daarenboven zomin kolonel als jullie of ik) geen erg sympathiek man was. Meer dan eens leverde hij het bewijs van een haast ongelooflijke wreedheid en bloeddorstigheid tegenover de Indianen, die zich steeds loyaal gedroegen. Buffalo Bill haatte de Indianen omdat ze rood en niet blank waren zoals hij.

WE ZULLEN VECHTEN MET HET BLANKE WAPEN!

De Cheyennes die van uit het Noor-

Nabij de rivier Big Horn heeft de bloedige slag plaats gehad tussen de Sioux onder de leiding van Sitting Bull en het 7^e cavalerie-regiment onder het bevel van generaal Custer. Julie weten nog wel dat dit in het jaar 1876 geschiedde en dat de Amerikaanse soldaten uitgeroeid werden. Generaal Custer verdedigde zich op 't laatst nog alleen en sneuvelde dapper. De Sioux hadden zoveel eerbied voor zijn gedrag dat ze hem niet scalpeerden.

De triomf der Indianen ging als een lopend vuur door heel Amerika en uit alle hoeken van de prairie stroomden de Roodhuiden toe, om de blanke overweldigers uit hun jachtgebieden te verdrijven. De Verenigde Staten voelden zich bedreigd en stuurden een goed uitgerust leger naar het Westen...

den en het 5^e cavalerie-corps, dat van uit het Oosten oprukte, moesten elkaar op een zeker punt ontmoeten. Iedereen dacht dat deze stoot geweldig zou zijn... Doch niets daarvan!

Ik weet niet wie het eerst op het idee kwam, misschien rijpte het wel in het brein der Yankees, die in een duel profijt zagen. Wat er ook van zij, Yellow Hand en William Cody zouden dueleren en dit is dan een buitengewone gebeurtenis, éni in de wrede oorlog tussen Roodhuiden en Blanken.

Yellow Hand en Buffalo Bill stegen van hun paard en namen elkaar onderzoekend op... Dan begon het hevige en bloedige gevecht: tussen de Roodhuid met het scherp gesneden gelaat en met adelaarspluimen gekroond en de blanke met zijn lang haar dat wapperde in de wind.

Lang bleef het gevecht onbeslist, doch opeens kon William Cody zijn tegenstander dodelijk treffen... Yellow Hand tuimelde op de grond en bleef liggen. Snel als een panter wierp William Cody zich op hem en scalpeerde de hoofdmans der Cheyennes...

Er heerste een doodse stilte in de rangen der krijgers en vele blanken draaiden zich om, daar ze zich schaamden over zoveel barbaarse wreedheid (2).

William Cody

DE BEDE VAN DE OUDE CUT NORE

Uit de rijen der zwijgende Cheyennes trad bevend de oude vader van Yellow Hand te voorschijn. Hij liep op Buffalo Bill toe en vroeg hem wienend de scalp van zijn zoon. Hij wilde hem zelfs geschenken geven in ruil voor het haar van zijn kind... Buffalo Bill weigerde. Hij wist welk belang de Indianen aan een scalp hechtten en wilde hen beledigen en vol schaamte doen afdruipten...

De oude Cut Nore ging terug bij de zijnen. De Cheyennes voelden dit ongeluk diep aan. Het scalperen van hun hoofdmans was voor hen erger dan vernietigd worden door duizend Amerikaanse vuurmonden...

- (1) Gele Hand.
(2) Deze wreedheid kan misschien uitgelegd worden door het feit, dat een Roodhuid zich niet verslagen voelt vooraleer zijn haar in de handen van z'n tegenstander blijft.

EN ZIEHIER **DE UITSLAGEN** van onze **GROTE PRIJSVRAAG**

HIER zijn dan de antwoorden op onze Grote Prijsvraag welke op 31 December 1949 afgesloten werd. Onnodig jullie te vertellen dat er duizende antwoorden toegekomen zijn, en dat er ook heel veel juiste of... bijna juiste oplossingen zijn. De bijkomende vraag zal over het lot van diegene die juist geantwoord hebben beslissen. Wanneer al de ingezonden antwoorden verbeterd zijn, worden de namen der gelukkige winnaars bekend gemaakt. Nog een beetje geduld!

EERSTE VRAAG : De schrijvers en hun werken.

1. Timmermans : De pastoor uit den bloeiende Wijngaard.
2. R. Kipling : Kim.
3. A. Coolen : Kinderen van ons volk.
4. F. Cooper : De laatste der Mohikanen.
5. St. Streuvels : Prutske.
6. H. Conscience : De Leeuw van Vlaanderen.
7. E. Claes : De Witte.
8. J. Flanders : Spoken op de Ruwe Heide.
9. H. Andersen : Het lelijke Eendje.
10. A. van de Velde : Kop.

TWEDE VRAAG : Schone monumenten.

1. Het Vrijheidsstandbeeld, New-York.
2. Het Dogenpaleis, Venetië.
3. De Scheve Toren van Pisa.
4. De Kathedraal van Toledo.
5. Benediktijnerabdij, Mont-Saint-Michel.
6. Arena van Nîmes.

7. Westminster-abdij, Londen.
8. Sint-Pieters Basieliek, Rome.
9. Japanse Toren, Laken.
10. Eiffeltoren, Parijs.

DERDE VRAAG : Verschillende beroemdheden.

1. Leopold II.	6. Margaret O'Brien.
2. Bernadotte.	7. Meyronw Curie.
3. Cerdan.	8. Grock.
4. Piccard.	9. Benzi.
5. Sabu.	10. Van Steenberghe.

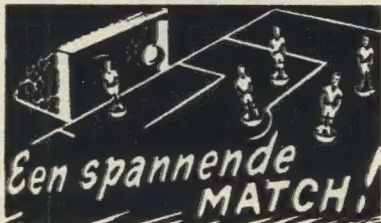
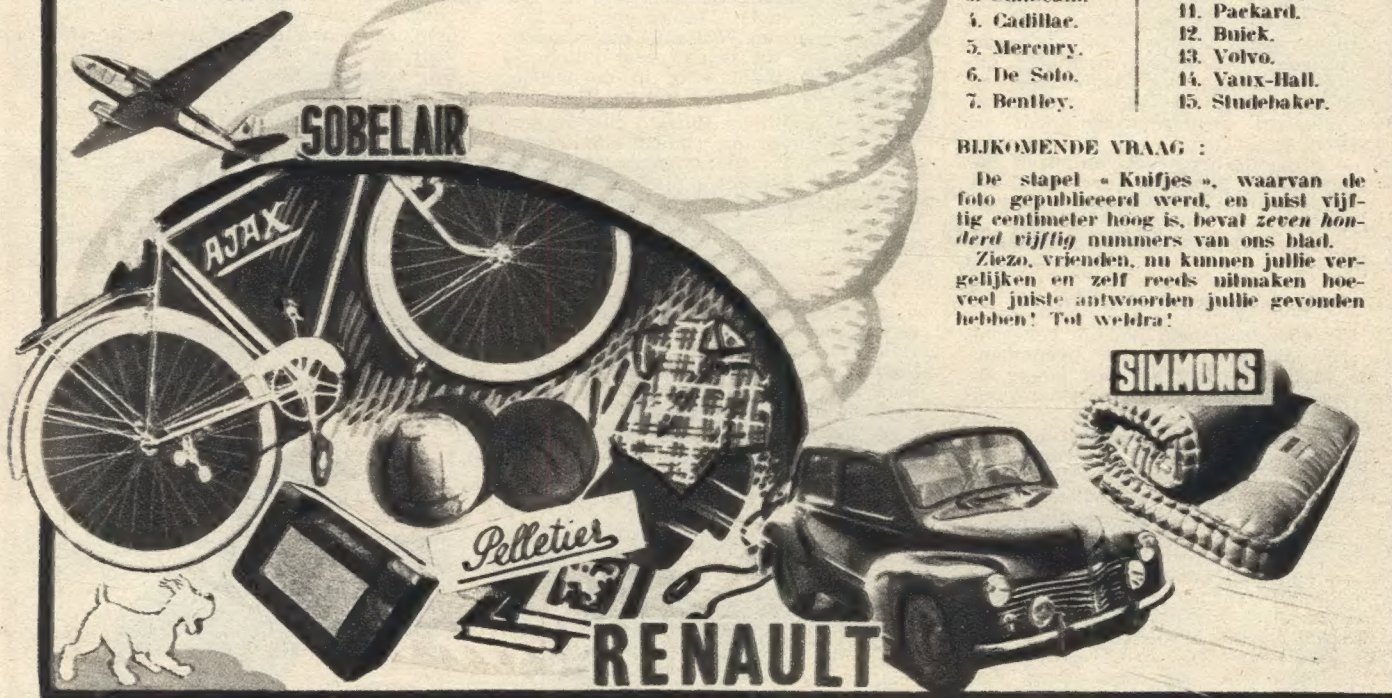
VIERDE VRAAG : De auto's.

1. Lincoln.	8. Pontiac.
2. Chevrolet.	9. Oldsmobile.
3. Sunbeam.	10. Rolls-Royce.
4. Cadillac.	11. Packard.
5. Mercury.	12. Buick.
6. De Soto.	13. Volvo.
7. Bentley.	14. Vaux-Hall.
	15. Studebaker.

BIJKOMENDE VRAAG :

De stapel « Knifjes », waarvan de foto gepubliceerd werd, en juist vijftig centimeter hoog is, bevat zeven honderd vijftig nummers van ons blad.

Ziezo, vrienden, nu kunnen jullie vergelijken en zelf reeds nitmaken hoeveel juiste antwoorden jullie gevonden hebben! Tot weltra!

Een spannende MATCH!

**DEZE SPANNENDE MATCH
KUNNEN JULLIE
OP DE TAFEL SPELEN**

dank zij « SUBBUTEO », het nieuwste tafelfootbal-spel! Een Engelse uitvinding die overal opgang maakt!

Penalties! Offsides! Corners! Dribblings! Schijnstoten! **VRIJE SCHOP...** Alles net als op het plein... De beeldjes plaatsen zich volgens je eigen tactiek en zetten zich, na iedere schop, automatisch op hun plaats!

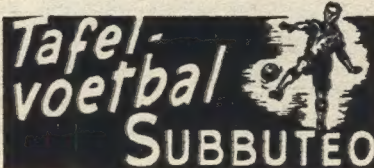
« SUBBUTEO » is voor alle leeftijden geschikt. Men kan het met twee of ook alleen spelen.

Het volledig spel bestaat uit twee ploegen van elf spelers, de goals, de netten en de voetbal. (Het reglement is er in 't Nederlands en in 't Frans bijgevoegd) fr. 195.—

Vraag dit spel tegen terugbetaling aan C. T. A. Dienst T.

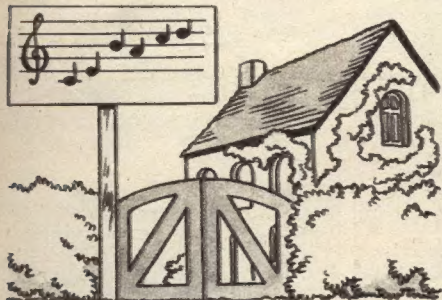
Jozeff II-straat, 61, Brussel.

Vraag hier ook alle nadere uitleg.

ONZE SPECIALE CORRESPONDENTEN SEINEN

DE WONING VAN GUSTAAF DORÉ

● Gustaaf Doré, een bekende Franse tekenaar, kocht eens een kleine villa in een der voorsteden van Parijs en gaf ze de naam : « Do, Mi, Si, La, Do, Re », die, zoals jullie weten, muzieknooten zijn. Menig voorbijganger heeft lang moeten denken voor hij de puzzel had opgelost. Het was nochtans eenvoudig en je kunt het vinden wanneer je alleen maar op de klank van de uitspraak afgaat. Do, mi, si, la, do, ré : « Domicile à Doré ». Vertaald is dit : Woonplaats van Doré. Doré heeft prachtige illustraties gemaakt voor de sprookjes van « Moeder de Gans ». Als Doré twaalf jaar oud was, viel zijn buitengewoon teken talent reeds op en op vijftienjarige leeftijd was hij reeds als vast illustrator door een humoristisch blad aangeworven. Doré is misschien wel de beste tekenaar van Frankrijk geweest.

HET LEVEN IN NEDERLAND

● De statistieken wijzen uit dat in 1949 in Nederland elke dag 779 kinderen werden geboren; 149 personen stierven; 240 huwelijken werden gesloten; 24 echtscheidingen uitgesproken; 631.300 industrie-arbeiders werkten; 437 arbeiders staakten; 5.000.000 brieven en 20.000 telegrammen verzonden werden; 120 dagbladen en 22 boeken verschenen; 14,5 miljoen sigaretten en 2,5 miljoen sigaren werden gerookt; 2,5 miljoen eieren werden gelegd en 4,5 miljoen liters merk geleverd.

'S AVONDS EEN FILM NAAR KEUZE

● E. Mc. Donald, directeur van de Zenith Radio Corporation te Hollywood, is momenteel in onderhandeling met de meest gezaghebbende vertegenwoordigers van de filmindustrie betreffende de « Phone Vision ».

Dank zij dit toestel zal het voortaan volstaan de bevoegde dienst zijn telefoonnummer op te geven, alsmede de film die men 's avonds wenst te zien.

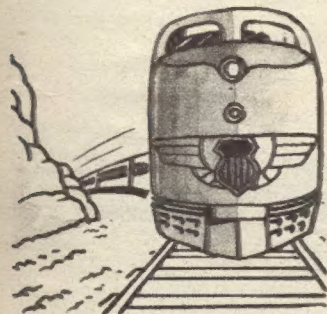
Het toestel dat met de televisieontvanger functioneert, zal thuis het gewenste programma afleveren. De aankoop van het « Phone Vision-apparaat » verhoogt de prijs van een gewone televisieontvanger met 10 dollar en de voorstelling kost ongeveer 1 dollar per week. Dit bedrag wordt ingeschreven op de gewone telefoonrekening.

Mc. Donald is er van overtuigd dat de Phone Vision de filmproductie zal verviervoudigen.

DE PERS IN DE WERELD

● De Verenigde Staten hebben voor 't ogenblik het grootste aantal bladen die over het grootste aantal oplagen ter wereld verspreid worden. Er zijn 1781 dagbladen met een oplage van 52.300.000 exemplaren. Dan komt de U.S.S.R. met 31 miljoen exemplaren en vervolgens Groot-Brittannië met 29 miljoen 720.000 exemplaren per dag.

Het is echter niet in Amerika dat, procentsgewijze, het meeste dagbladen gelezen worden, doch wel in Groot-Brittannië, nl. 600 bladen voor 1.000 inwoners. Dan volgt Luxemburg met 455 per duizend; Australië met 425 per duizend; Zweden met 405 per duizend en de Ver. Staten met 357 per duizend. In China en Indië worden respectievelijk 10 en 5 bladen per 1.000 inwoners verkocht.

EEN TREIN MET 16 WAGONS LIEP 150 KM. PER UUR

● Op het traject Kales-Bijssel en terug werd een nieuw type locomotief in dienst genomen, nl. de « 242 », die met zestien metalen wagons achter zich, met een totaal gewicht van 1.600 ton, 150 km. per uur kan afleggen.

DE JONGSTE SCHRIJVER VAN DE WERELD

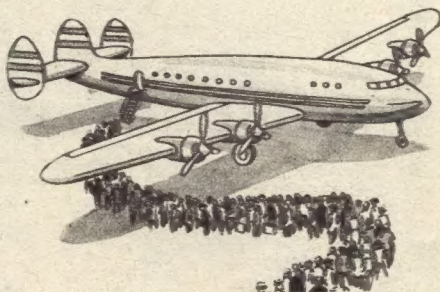
● De vierjarige Michèle Chérid, uit Frankrijk, heeft haar eerste boek uitgegeven, getiteld « Le petit Livre ». Zij zou de vertellingen en gedichtjes welke er in bevat zijn aan haar moeder gedictieerd hebben.

25 MILLIOEN LUCHTPASSAGIERS

● De geregelde luchtlijnen ter wereld hebben in de loop van het jaar meer dan 25 miljoen passagiers vervoerd, zo meldt het jaarverslag van de Internationale Vereniging van het Luchtvervoer.

In 1949 steeg alle vijf minuten, van dag en nacht, een vliegtuig op, of landde er een op één van de duizende vliegvelden van de wereld. In Europa hebben de toestellen van de regelmatige luchtlijnen meer dan tien duizend passagiers per dag vervoerd.

DE STRIJD TUSSEN DE Vliegtuigen EN DE SCHEPEN

● Er wordt beweerd dat, hoe uitgebreid het luchttransport de laatste jaren ook geworden is, het slechts 28 à 29 % van het zeetransport heeft kunnen overnemen.

DE GOEDE CHOCOLADE *Côte d'Or*, PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mr Cotdor : COTDOR ZORGT VOOR DE ZOO...

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

De Gallische hoofdmans Alex heeft gezanten naar Cesar gezonden om toelating te krijgen de belegerde stad Alesia te bevoorraden. De gezanten keren niet terug. Ongerust trekt Alex hen tegemoet...

VAN JACQUES MARTIN

TEKST EN TEKENINGEN

